

Primàries Catalunya es manté al marge del Consell per la República

written by Llorenç Prats | 1 de desembre de 2019

La Convenció Nacional del 16 de novembre de Primàries Catalunya va treure de la ponència en debat qualsevol implicació amb el Consell per la República. Aquest gest no ha deixat indiferent una bona part de l'espectre polític català i ha suposat un trasbals en molts sentits. De fet, ha estat una decisió d'omissió explícita democràticament adoptada. La pretensió de la ponència, per tant, ha tingut un efecte contraproduent pels seus objectius.

El Consell per la República és una associació sense afany de lucre belga. Tot i el nom, agrupa una part dels exiliats catalans de resultes del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017. Han passat dos anys i s'ha erigit com un grup de pressió prou significatiu en la defensa de la presumpció d'innocència i dels drets fonamentals en general. Així, la Casa de la República ha esdevingut un focus de notícies per justificar les bones intencions dels seus fundadors.

Tanmateix, el Consell per la República ni és el govern a l'exili de la república catalana, declarada formalment el 27 d'octubre de 2017, ni la punta de llança de la resistència catalana per fer efectiva la independència. No és, per tant, el Consell de la República.

El fet de no ser el Consell de la República té dues implicacions immediates. La primera: esdevé una eina partidista, sense vocació per representar a tots els catalans. I així, de manera deliberada, s'alimenten les diferències que van quedar extingides de resultes del referèndum

d'autodeterminació. Tots iguals i sota un mateix objectiu, defensant la democràcia per conquerir la llibertat. Fer la independència. I en segon lloc, perquè ajorna el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació, amb tot l'esforç que va suposar, i sobre el qual encara no s'ha escrit prou. De fet, menysté aquest patiment, ja que ni simbòlicament n'assumeix el relleu des de l'exili, nacionalment parlant i al marge del testimoni personal de cada un dels exiliats.

És clar que l'exili belga no és un santuari del tot segur i que l'afirmació nacional catalana pateix no haver gestionat la victòria del 3 d'octubre dins d'un context europeu de garanties. No obstant això, també és veritat que la societat catalana li ha endevinat al Consell una certa opacitat d'intencions i per això, el ritme d'adhesions és certament baix, comparat amb altres entitats civils com l'ANC o Òmnium Cultural.

La gota que ha fet vessar el got ha estat el seu darrer pronunciament públic on demanava i justificava un nou referèndum, sense ni tan sols especificar la seva naturalesa. D'aquesta manera, sense embuts, aquesta entitat a l'exili ja treballa per treure la legitimitat que va tenir i té el referèndum d'autodeterminació del Primer d'Octubre. Però aquella victòria, per sort, no es pot dissimular ni aigualir.

És dolorós constatar com s'ha pogut arribar a aquesta situació, i com una suposada demanda d'auxili no pot ser atesa, des d'una perspectiva política i al marge de tota la solidaritat que aquests catalans en una situació difícil mereixen. Més enllà de les causes penals espanyoles que els empaiten, els exiliats tenen un futur polític certament difícil. Ara mateix, només l'opció d'esdevenir eurodiputats de ple dret queda encara oberta.

Des del moment en què les forces polítiques catalanes del referèndum d'autodeterminació no van actuar de forma solidària per executar la victòria democràtica del Primer d'Octubre i

fer la independència, unes eventuais funcions executives des del Consell, per mínimes que fossin, ja s'albiren del tot difícils tècnicament a més de contradictòries, ateses les línies de defensa que estan portant els presos polítics davant la justícia espanyola i europea.

El Consell per la República no servirà per votar res rellevant telemàticament ni per fer de pont entre el poble català i les institucions autonòmiques o espanyoles a Catalunya, tal com suposadament es creu. I si té cap nexa amb els Consells Locals per la República, serà per complicar-ho més, ja que aquest país no necessita "casals catalans" en el seu propi territori.

La junta del Consell, per altra banda, funciona per cooptació, persones que a títol individual s'hi afegeixen un cop els hi proposen. És un funcionament sense cap control ni transparència. Algunes persones ja han declinat, respectuosament, formar-ne part. I els que diuen ser-hi com a representants de partits o entitats, lleument, ja també van manifestant una certa disconformitat.

La suspensió de la declaració d'independència no permet als catalans trucar a la porta de cap estat sobirà per demanar refugi. Bèlgica, amb la influència flamenca, només actuarà com estat europeu plenament garantista. Però, res més, i sempre que els exiliats catalans siguin bàsicament espanyoles que pateixen alguna vulneració, per remota que sigui, de drets fonamentals.

El Consell, malauradament, actua sota la mateixa premissa que durant el mes d'octubre de 2017: esperar una proposta espanyola. I a Espanya no li cal fer cap proposta, si els catalans, ells mateixos, es van desgastant i eviten o ajornen la seva afirmació unilateral. La independència, es deia encertadament durant la campanya pel SÍ del referèndum, és un "hi guanyen tots", si evitava aquest desgast i permetia buscar solucions.

Per sort, hi ha cada dia més catalans que ho entenen així, i la mostra ben clara d'això va ser com el 16 de novembre de 2019, a la Convenció Nacional de Primàries Catalunya, es va decidir, per majoria, quedar al marge d'una entitat com el Consell per la República, malgrat que mereixi tot el respecte i consideració.